

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1333/07
23.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић - Андрић, чланова већа, са саветником Вукицом Латиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Националне службе за запошљавање Републике Србије бр. 0031-10412-680/2005 од 11.01.2007. године, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 23.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, које је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 269/06 од 18.10.2006. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Филијале ББ бр. 104-1924-5/03-0800 од 10.10.2005. године, којим је одбијен захтев тужиоца за наставак исплате новчане накнаде.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због неправилне примене материјалног права. Наводи да се тужени орган у оспореном решењу позвао на налаз лекарске комисије по коме је оглашен способним за рад од 01.03.2005. године, а није оценио његове наводе и доказе да је наредног дана код тужиоца наступила поновна спреченост за рад, о чему је обавестио провостепени орган достављањем дознака издатих од стране лекара специјалиста. Истиче да га нико није упозорио да поденте дознаке нису довољне за признавање права на накнаду и осигурање и да је потребно да се обрати лекарској комисији, па сматра да је требало тужиоцу признато право на накнаду и осигурање, посебно за период од 01.03. до 31.03.2005. године. Предлаже Врховном суду Србије да тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење засновано на правилно утврђеном чињеничном стању, на које је правилно примењено материјално право, и за своју одлуку је дао разлоге које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога што је одредбом члана 116. тачка 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 71/03 и 84/04) прописано да изузетно од члана 115. овог Закона, незапосленом се наставља исплата новчане накнаде за време привремене спречености за рад утврђене према прописима о здравственој заштити. Према одредби члана 115. став 1. тачка 4. наведеног Закона новчана накнада исплаћује се незапосленом 12 месеци, ако осигураник има стаж осигурања дужи од 20 година.

У члану 90. став 1. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС", бр. 18/92..101/05) прописано је да лекар појединац врши оцену привремене спречености за рад до 14. дана те спречености а од 15- тог дана до 30-тог дана - лекар појединац по прибављеном мишљењу лекара специјалисте из одређене области, односно колегијума лекара односно лекарска комисија.

Из списка предмета утврђује се да је тужиоцу престао радни однос у ХК «Коштана» Врање дана 26.11.2003. године због отварања стечајног поступка и да је остварио право на новчану накнаду у трајању од 12 месеци, почев од 27.11.2003. године. Исплата новчане накнаде је продужена и по истеку рока од 12 месеци на основу налаза лекарске комисије у којима се констатује да је због болести био привремено неспособан за рад закључно са 28.02.2005. године, а почев од 01.03.2005. године, оглашен је способним за рад. Тужилац је 15.07.2005. године поднео захтев за наставак исплате новчане накнаде уз који је приложио извештај лекара појединаца.

По оцени Врховног суда Србије у конкретном случају нису испуњени услови за наставак исплате новчане

накнаде, јер привремена спреченост за рад после 01.03.2005. године није утврђена према прописима о здравственој заштити, како је правилно нашао и одлучио тужени орган.

Из напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву ове пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 23.11.2007. године, У. 1333/07

Записничар, Председник већа-судија,

Вукица Лагиновић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС